

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Miseria hominis ex ineuitabili morte.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

vita, & sana, longæ curæ, sollicitudines, lites, mille inquietudines intercurrunt? Et si vel Nestorem annis superares, quid sunt illi comparatione æternitatis? *Quoniam mille anni ante oculos tuos, tamquam dies hesternæ, qua præterijt. Et custodia in nocte, que pro nihilo habentur, eorum anni erunt. Manè, sicut herba transeat, manè floreat, & transeat; vespere decidat, induret, & areseat.* Itaque si vel cerui ætatem, immò si vel Mathusalæ sæcula viuas, de te dici poterit: *Breues dies hominis sunt;* itemque: *Homo natus de muliere, breui vivens tempore, repletur multis miseris. Qui quasi flos egreditur, & conteritur, & fugit velut umbra, & numquam in eodem statu permanet.* Hanc vitæ brevitatem agnovit, qui ita oravit: *Pancitatem dierum meorum nantia mihi;* Et cuius hæc fuit interrogatio: *Numquid non pancitas dierum meorum finiatur breui?* Ac Iacob à rege Ægypti interrogatus: *Quot sunt dies annorum vita tua?* Respondit: *Dies peregrinationis meæ centum triginta annorum sunt, parvi, & mali, & non perucnerunt usque ad dies Patrum meorum, quibus peregrinati sunt.* Itaq; sicut peregrinis, & ad patriam suam tendentibus, bene non est, quàm diu sunt extra patriam, ad quam anhelant: ita hominibus, quàm diu cumque vivant in hac terra, in qua à Domino peregrinamur, semper tamen, velut exules, habent, quò anhelant; & tandem morte finiuntur.

Mors vltima linea rerum, miseriarumque humanarum summa est in hac vita, ac maxima. Moriendi necessitas nobis nascentibus imposita, vinculis ita nos tenet colligatos, vt eadere, aut effugere nulla ratione possimus. In numero Deorum, quos veteres colebant, etiam ille reponebatur, quem Deum Terminum nominabant. Huic Numam Pompilium regem sacellum construxisse memoriæ proditum est. Consequentibus autem annis, Tarquinius Capitolium ædificaturus fertur Deos consuluisse, num Iovi cedere vellent? cedentibus reliquis, solùm Terminum remansisse. Huius proinde imaginem quidam pingunt statuam, seu saxum quadratum, cuius superior pars hominis figuram continet, cum hac inscriptione, C E D O N V L L I. Hæc statua mortem significat, cui cum omnia cedant, ipsa cedit omnino nulli, O tristis, ô funesta, ô truculenta mors! tantane tibi in

B z

ree

XII.

res humanas concessa potestas? Tanta. Ergo nec inuictissimis Imperatoribus, nec potentissimis Regibus, nec Serenissimis Ducibus ac Principibus, nec alijs quocumque cum imperio, quacumq; cum potestate sint, cedis? CEDO NVLLI. Non Pontificibus, non sacrorum ac religionum Antistitibus, non amplissimo sacerdotio præditi viris? NVLLI. Non sanctissimis, Deoque plenis vatibus? non diuinis illis à Christo in orbem missis Euangelij internuncijs? Non omnibus sanctitatis ac virtutis laudibus cumulatis? NVLLI. Non Socrati, non Platoni, non Aristoteli, non Salomoni; non Hieronymis, non Ambrosijs, non Augustinis, non Gregorijs, non Basilijs, non ceteris sapientiæ doctrinæque luminibus? NVLLIS. Quoniam igitur nullis potentiæ, vel sapientiæ, vel doctrinæ, vel sanctitatis ac virtutis viris cedis, saltem parces supplicibus? Non parco. Valebunt aq; te preces? minimè. At lachrymæ te mollient? Nihil. Munera? tantundem. Ergone tu penitus inexorabilis? penitus inexorabilis. O *Capitoli immobile saxum!* Verè Orpheus in Hymnis dixit:

Nec prece, muneribus nec tu placabilis vlli.

Quam ob causam veteres morti neq; ritus & carimonias, neq; sacerdotes, neque sacrificia vlla attribuerunt; cuius sanè tyrannus hoc crudelior, & formidabilior est, quòd in omnem vitæ nostræ partem desæuiat; deque ea iam inde à prima huius lucis vsura perpetuò aliquid deterat, atque decerpit. *Quotidie namq; vt sapienter norat Romanus Sophus, morimur, quotidie demitur pars vitæ, & tunc quoque, cum crescimus, vitæ decrescit. Infantiam amisimus, deinde pueritiam, deinde adolescentiam: vsque ad hesternum, quidquid transijt temporis, perijt. Hunc ipsum, quem agimus diem, cum morte diuidimus. Quemadmodum clepsydram non extremum stillicidium exhaurit, sed quidquid ante defluxit: sic vltima hora, qua esse desinimus non sola mortem facit, sed sola cõsummat. Tunc ad illam peruenimus, sed diu venimus. Eandem pænè sententiam non inuenustis versiculis Thomæ Moræ, vir ingenij, doctrinæ, virtutis & martyrij gloria clatus expressit, quos libet referre.*

Nugamur, mortemq; procul, procul esse putamus,

At medijs latec hac abdita visceribus,

Scilicet

Scilicet ex illa, qua primum nascimur hora,
Prorepunt iuncto vitæque, morsq; pede.

Quid igitur hoc breue, hoc miserum, hoc calamitosum æuum quod agimus in terris, esse dicemus? vitæne? at enim morimur, & vt idem Morus ait, *interea dum loquimur, morimur*. Mortem? attamen viuimus. quid igitur? Vitam, opinor, mortuam, aut mortem viuentem non absurdè appellabimus. Rectè nonnulli exilium, rectè ergastulum, rectè Camerinam, rectè Iernam malorum, rectèissimè *vallem lacrymarum* appellauerunt. Et vita est verè fletu digna, de qua cum homines querantur, datâ, formident tamen auferendâ. Quid miserabilius est, quàm ærumnas nec pati velle, nec finire? Sed de his sat est dictum, tanta enim earum est multitudo, vt neque Ilias eam complecteretur. Videamus nunc, quo iudicio, quibusue de causis earum etiam reliquas voluerit in mundo, immò mundum in illis esse diuina prouidentia, sub quam omnia cadunt, & cum Poëta hoc caput finiamus,

*Verè dicitur, estq; terra vallis
Amarissima, Paule, lacrymarum,
Et plenissima, Paule, lacrymarum.
Paremus Strophium, & sinu geramus.
Quod bibat lacrymas quotidianas:
Quas fleas, dabit omnis hora causas.
Dolorum omnium amaritudinumq;
Ærumnabiliūq; lacrymarum,
Hac est patria; Terra nostra vallis,
Non potest aqua vallibus deesse.*

Bernhard.
Bahuf, lib. 4.
Epigram.

C A P V T II.

Ob quasnam causas DEVS humanam vitam tot tantisq; voluerit esse miseris repletam?

Quoniam igitur diuina vox est illa: *Ego Dominus, & non I. est alter, formans lucem, & creans tenebras, faciens pacem, & creans malum: ego Dominus faciens omnia hac; Isa. 45. 7.* à bono autem Deo mali nihil potest esse, consequens est, bella, & famem, & morbos, etsi nobis mala aut sint, aut videantur,

B 3

tamen,